

[Socialministeren.]

Bestemmelse om, at Bidraget nedsættes efter det 14de Aar. Jeg tror, denne Opfattelse beror paa en Fejltagelse. Maa jeg i den Anledning oplyse, at det Bidrag, der danner Grundlaget for den forskudsvisse Udbetaling, ikke fastsættes i Henhold til Forsørgelseslovgivningen, men i Henhold til en helt anden Lovgivning: om Retsforholdet mellem Forældre og Børn. Det maa da ogsaa i denne anden Lovgivning bestemmes, hvor lang Tid den bidragspligtige skal svare disse Alimentationsbidrag, saaledes at Bestemmelserne om den forskudsvisse Udbetaling her kun bliver Korrelat til Bestemmelserne i Henhold til denne anden Lov. De mange Ændringer i Udbetalingen af Børnebidrag, der er foreslaaet i Børnelovgivningen, forudsætter imidlertid, som det ogsaa allerede tidligere er nævnt i Fremsættelsestalen, at der foretages visse Ændringer i Lovgivningen om Retsforholdet mellem Forældre og Børn, altsaa det, vi plejer at kalde Alimentationslovgivningen. Dette Omraade sorterer jo under min ærede Kollega Justitsministeren, som er opmærksom paa disse Forhold, og naar hans Forslag kommer, vil det Spørgsmaal naturligt kunne tages op.

Gaar vi derimod over til Enkebørnene, hvor der jo ikke ligger Bidrag, konstateret i Forvejen gennem offentlige Myndigheder, til Grund, saa er det i § 223 fastsat, at Nedsættelse til Halvdelen kan finde Sted, naar Barnet er fyldt 14 Aar og Omstændighederne taler for en Nedsættelse, samt i visse andre Tilfælde, hvor Barnets Forsørgelse kun medfører en mindre Udgift for Forsørgeren. Det ærede Medlem ser hellere, at det siges skarpt i Forslaget, at en saadan Nedsættelse skal finde Sted, hvor ikke særlige Omstændigheder taler derimod. Jeg har i og for sig ikke noget imod at give Bestemmelsen denne Formulering, altsaa dreje Formuleringen om, det kan vi forhandle om i Udvalget.

Det ærede Medlem mener, at Bestemmelserne i § 277 om Hjælp til en Familie i Tilfælde, hvor Hustruen i længere Tid er paa Sygehus, bør overvejes meget nøje. Hertil har jeg ikke noget at svare, men hvis det ærede Medlem derimod med „meget nøje“, der jo ofte i Rigsdagen betyder, at Bestemmelsen skal forsvinde, vil mene, at Bestemmelserne paa væsentlige Punkter bør ændres, kan jeg ikke være enig med ham; saa vil jeg meget beklage det, idet jeg navnlig efter Hjælpekassernes Bortfald og efter mine Erfaringer i øvrigt maa lægge en ikke ringe Vægt paa, at der netop skabes Mulighed for

at yde Særhjælp i dette specielle Tilfælde. Jeg kender fra mangeaarige Erfaringer paa dette Punkt, hvor særlig vanskelige den Slags Trangstilfælde er, hvor en Moder til flere Børn pludselig rives bort fra Hjemmet paa Grund af Sygdom, hvor svært det er at holde dette Hjem oppe, og jeg vil her anse det for meget klogere af Rigsdagen at hjælpe paa den af mig foreslaaede Maade end ved at henvise vedkommende Familie til Kommunegæld eller Fattighjælp, hvor de let bliver hængende. Derfor maa jeg fastholde § 277 i Indhold, selv om Formen kan diskuteres.

Med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser om § 279 om Husvildehjælp ogsaa i Byerne maa jeg henvise til mine Bemærkninger før, idet jeg kun skal tilføje, at jeg naturligvis er villig til at forhandle om enhver Form for denne Hjælp.

Lovforslagets § 312 om private velgørende Foreninger og Institutioner omtalte den ærede Ordfører Hr. C. J. F. Sven ligeledes stærkt. Dette Forslag gav det ærede Medlem Anledning til Udtalelser, hvorefter man maatte tro, at jeg vilde den private Velgørenhed og det hele Barmhjertighedsarbejde til Livs. Meningen med Bestemmelsen er imidlertid Ønsket om at tilvejebringe det bedst mulige Samarbejde mellem den offentlige Forsorg og de private organiserede godgørende Foreninger med det Formaal bl. a. at undgaa Dobbeltforsorg. Jeg er klar over, at det offentlige ikke raader over Magtmidler i saa Henseende, det gør det ikke, men jeg har dog ment, at Bestemmelserne burde affattes saadan, at de bar Præg af en vis Effektivitet, og da det ærede Medlem er enig i det ønskelige i bl. a. at undgaa Dobbeltforsørgelse, haaber jeg ogsaa at kunne regne med hans Bistand til, at saadanne Bestemmelser opnaas, og vi maa da formentlig ogsaa kunne blive enige om Formuleringen. For øvrigt har jeg, det indrømmer jeg, udover den fuldkomne rimelige Begrundelse af et naturligt Samarbejde mellem disse Foreninger og det offentlige, haft en lille Bihensigt med § 312, nemlig den saa vidt gørligt ved Hjælp af de organiserede offentlige Foreninger og deres Samarbejde med Kommunerne at forhindre Opstaaen af for mange velgørende Institutioner, der virker paa samme Felt og undertiden ledes af Folk, hvis Lyst til at være Bestyrelsesmedlemmer overvælder deres Trang til at hjælpe. Saadanne entreprenante Foretagender har jeg kendt mange af. Deres Blokken af Befolkningen er under ingen Omstændigheder tiltalende, og dem har de sagkyndige baade indenfor Kommunen og indenfor de store velgørende